рычневыя, круглыя, падобныя адзін на аднаго, як браты-блізняты.

Аднаго разу Агата ехала з горада ў вёску. На прыпынку стаяла шмат пасажырыў. Людзі кінуліся да аўтобуса, спяшаючыся захапіць сабе месца. Натоўп проста ўштурхнуў бабулю ў дзверы, тая і не заўважыла, як расшпілілася вопратка і згубіўся адзін гузік. Зачапіўся, мабыць, за нешта, адарваўся і закаціўся пад мяккае сядзенне.

Агата шкадавала згубу, вельмі засмуцілася. Адпаведнага, запаснога гузіка ў яе не было. Бабуля купіла ў краме другі, падобны на згублены. Узяўшы ў рукі іголку з ніткай, хуценька прышыла новы. Так вось і пасяліўся навабранец на вопратцы.

Бліскучы, карычневы, ён агледзеў старое паліто, пацямнелыя з цягам часу гузікі і адразу ўзбунтаваўся:

– Ах, які я нешчаслівы, як няўдала склаўся мой лёс! Хіба маё месца на гэтым паношаным паліто? У краме я быў адзін, такі незалежны, такі прыгожы, і ніякіх браткоўблізнят! Я сядзеў за вітрынай, усе на мяне глядзелі і любаваліся. Паглядзіце, які я прыгажун! Нават сонца пасылае мне свае промні, каб я пераліваўся ўсімі колерамі вясёлкі. Вы мне не роўня!

Увесь вечар дурны гузік выхваляўся перад сваімі таварышамі, раз-пораз круціў галавой то ў правы бок, то ў левы. Доўга так фанабэрыўся, пакуль нітка не перацерлася, і ён не ўпаў на бруднае дно пыльнай шафы.

Браты-блізняты паглядзелі на такое здарэнне і падумалі: «Жаба дзьмулася, дзьмулася ды лопнула!»

Татьяна Викторовна Технебедина родилась 18 марта 1963 года в деревне Чурилово Узденского района Минской области. После окончания средней школы в деревне Зеньковичи Узденского района поступила в техническое училище №47 пищевиков г. Минска.

Писать начала еще с детства. Первое стихотворение было опубликовано в 1976 году в газете «Піянер Беларусі». Серьезно начала заниматься творчеством в 2003 году.

Публиковалась в журналах «Вясёлка», «Беларуская думка», «Вожык», в газетах «Любимая», «ЛіМ», «Чырвоная зорка» (г. Узда). 2016 году на радио «Минская волна» в рубрике «Бабуліна казка» неоднократно зачитывались авторские сказки. Участвовала в съёмке передачи «Міншчына» столичного телевидения (СТВ).

Член литературного объединения «Нё-манец», ОО «Союз писателей Беларуси» (2013).

Соніны канікулы: кніжка для дзяцей / Таццяна Гай. - Нясвіж: Нясвіжская друкарня, 2018.

Ты хто ў душы?
Ліхтарык-светлячок,
Што ночкай цёмнай
Усім дарогу асвятляе.
Ты хто ў душы?
Я – ветрык-штукарок,
Што спёкай летняй
Прахалоду навявае.
Ты хто ў душы?
Збавіцель-маячок,
Што ў шторм страшэнны
Караблі застерагае.
Ты хто ў душы?
Маленькі ручаёк,
Які сабою
Рэчку нараджае.
Ты хто ў душы?
Ды проста чалавек,
Які жыве
І вершыкі складае.

Татьяна Технебедина

Минское областное отделение ОО «Союз писателей Беларуси»

* * *

Взошла весна, весна-красна,
Вдыхаем воздух чистый.
Зима уже обречена,
Проснулся лес тенистый.

В моём саду запел скворец,
Ручей бежит, смеётся.
И аист сел в гнездо, храбрец,
Весенний гром несётся.

Она заходит в каждый дом.
Народ спешит на улицы.
Смотрю, а над моим окном
Два голубя целуются.

А дело в том, такой порой
Вокруг всё пробуждается.
Мы распрощаемся с хандрой –
Любовь в сердца вливается.

ДЕЛА МОЛОДЫЕ

Всех ребят в спортивном зале
Тренажеры развлекали,
И скакалки, и мячи –
Просто лучшие врачи!
И животик не болит,
Ожиренье не грозит,
Без таблеток и микстуры
У всех отличные фигуры.
Если хочешь быть здоров,
Так живи без докторов!
Нам не нужен Айболит:
Спорт здоровью не вредит!

ЗЯМЛЯ ПАЭТА НАРАДЗІЛА

Адкуль твае такія словы?
Магчыма, з матчынай размовы
Ці хто на вуха нашаптаў,
Калі у калысцы падрастаў?

Зямля паэта нарадзіла –
І поле ўраз закаласіла.
Зярнятка сілу набірала,
Любоў зямельцы аддавала.

Ён праслаўляў Радзіму-маці
Ствараў шэдэўры ў полі, хаце.
І сэрца нам сваё раскрыў –
Нашчадкам спадчыну ўручыў.

* * *

Вось розум дык розум прырода дала:
Сцяжынка пяро за сабой павяла.
Праславіў ты рэчкі, палі і лясы,
Касіў ураджай у руках без касы.

* * *

З табой на спатканне прыхожу штодня
А вершы твае для нас – як радня.
І працаю шчырай заслужыў ты пашану,
Дарогу ў жыццё пратаптаў без падману.

* * *

У края жизни, где поют метели,
Где луч весенний восхожденья ждёт,
Мне показался свет в конце тоннеля…
И мама за руку меня ведёт.

Моё сердечко трепеталось птицей,
Я возвращалась в мыслях в отчий дом,
Звездой летела до родной землицы –
Всё проплывало тихим сладким сном.

Бегу одна по узенькой тропинке,
И кудри треплет летний ветерок.
Смахну со щёк прозрачные слезинки,
В руках держу душистый пирожок.

Лазурный берег моря не встречала –
Мы грядки берегли от сорняков.
Шептала мама: «Начинай сначала,
И помни: в жизни не бывает пустяков».

Как здорово, что были те мгновенья,
И память в сердце всё ещё живёт.
Я черпаю из детства вдохновения,
А время не стоит – идёт, идёт!!!

ШКОЛЬНЫЕ ЧАСТУШКИ

Вася рот не закрывает,
На уроке всем мешает.
Ух, какой! Сидит, болтает…
Скоро Вася зарыдает!

На уроке наш Мирон
В потолок уставился.
Наловил сто штук ворон
И домой отправился.

Мчится Петя напрямик,
Свищет ветер в голове.
Потерял портфель, дневник,
Будет горе, друг, тебе!

ФАНАБЭРЫСТЫ ГУЗІК

Больш за дваццаць гадоў паліто служыла гаспадыні. Бабуля Агата задаволена сваёй

колішняй абноўкай, – яно цёплае, прыгожае, добра захавалася. Сотню разоў апранала паліто жанчына, а яно як новенькае. Дзве вялікія кішэні, пяць гузікаў, каўнер з трусінага футра дабаўлялі паважны выгляд. Гузікі ка-